

UZASADNIENIE

Zaskarżonym wyrokiem z dnia 31 października 2018 roku Sąd Rejonowy w Płocku V Wydział Gospodarczy oddalił powództwo (...) Spółki Akcyjnej w W. przeciwko Gminie B. w B. o zapłatę kwoty 51.420,39 złotych. W uzasadnieniu wyroku Sąd ustalił, że w dniu 13 maja 2015 roku Komornik Sądowy przy Sądzie Rejonowym w Łukowie dokonał zajęcia wierzytelności przysługującej dłużnikowi (...) Sp. z o.o. w W. z tytułu wykonywanych robót budowlanych wobec Gminy B.. Zajęcie dokonane zostało w celu zaspokojenia należności w kwocie: 923.805,92 zł tytułem należności głównej, 29.220,45 zł tytułem odsetek, 101 zł tytułem kosztów procesu, 193,17 zł tytułem wydatków gotówkowych i 99.249,90 zł tytułem opłaty stosunkowej. Wierzytelność zajęta została do wysokości egzekwowanej kwoty, tj. do kwoty 1.052.570,44 zł. Pismem z dnia 29 maja 2015r. Wójt Gminy B. poinformował organ egzekucyjny, jak również powoda, iż wprawdzie spółce (...) Sp. z o.o. w W. przysługiwała wprawdzie wierzytelność wobec Gminy B. w kwocie 3.280.500 zł jako generalnemu wykonawcy z tytułu wykonywanych robót budowlanych, niemniej jednak część wskazanej należności przeznaczona była na wynagrodzenia podwykonawców – zgodnie z umową stron. W dniu zajęcia wierzytelności, wszystkie środki przeznaczone na podwykonawców zostały rozdysponowane na ich rzecz.

Postanowieniem z dnia 26 września 2015r. Komornik Sądowy przy Sądzie Rejonowym w Łukowie Ewa Kochańska uznał się niewłaściwym do dalszego prowadzenia postępowania egzekucyjnego przeciwko dłużnikowi spółce (...) Sp. z o.o. w W. i postępowanie egzekucyjne prowadzone pod sygnaturą KM 316/15 przekazał w całości Komornikowi Sądowemu przy Sądzie Rejonowym w Grudziądzu Tomaszowi Szymandera celem dalszego prowadzenia. Komornik ustalił, iż nieuregulowana należność główna wynosi 119.718,70 zł, zaś odsetki 4.198,36 zł a koszty postępowania na kwotę 99.881,57 zł i obciążając nimi dłużnika stwierdził, iż koszty te zostały zapłacone w całości. W toku postępowania egzekucyjnego prowadzonego przez Komornika Sądowego przy Sądzie Rejonowym w Łukowie Ewę Kochańską wyegzekwowano od dłużnika z zajęcia wierzytelności kwotę 933.808,54 zł. Postępowanie egzekucyjne prowadzone przez Komornika Sądowego przy Sądzie Rejonowym w Grudziądzu Tomasza Szymandera w sprawie KM 179/15 nie zostało zakończone do dnia wyrokowania przez Sąd I instancji. 2 września 2015r. (...) wypłacił na rzecz (...)SA w W. kwotę 71.810,22 zł z tytułu udzielonej temu bankowi gwarancji, na podstawie umowy portfelowej linii gwarancyjnej za zobowiązanie (...) Sp. z o.o. z tytułu kredytu zaciągniętego przez dłużnika w (...)SA w W.. Niezaspokojona kwota wyniosła zatem 51.420,39 złotych.

W oparciu o wskazane ustalenia – zasadniczo niesporne pomiędzy stronami – Sąd Rejonowy ocenił, że roszczenie wierzyciela z art. 886 §3 k.p.c. jest roszczeniem o odszkodowanie, co oznacza, iż przesłankami odpowiedzialności dłużnika zajętej wierzytelności jest jego bezprawne i zawinione zachowanie, powstanie szkody w majątku wierzyciela i istnienie związku przyczynowego między zachowaniem dłużnika zajętej wierzytelności, a powstałą szkodą. Istnienie tych wszystkich okoliczności wykazać musi powód. Wobec faktu, że w dacie wyrokowania nie zakończyło się postępowanie egzekucyjne, powód nie wykazał, by po jego stronie zaistniała szkoda, której wysokość wiąże z wysokością niezaspokojonej należności objętej tytułem wykonawczym w postaci bankowego tytułu egzekucyjnego z dnia 8.04.2014. W toku postępowania egzekucyjnego w sprawie KM 316/15 komornikowi sądowemu udało się wyegzekwować jedynie kwotę 933.808,54zł, a zatem nie jest wykluczone, że w toku dalszych czynności komornik może zaspokoić dług w całości. Powód zatem nie wykazał szkody, a powództwo oceniono jako przedwczesne.

/wyrok, k. 109, uzasadnienie, k. 113-117/

Apelację od opisanego wyroku złożył powód, zaskarżając rozstrzygnięcie w całości, zarzucając błędną ocenę zebranego materiału dowodowego i błąd w ustaleniach faktycznych polegający na ustaleniu, że powód nie wykazał, iż poniósł szkodę, której wysokość wiąże się z wysokością niezaspokojonej należności objętej tytułem wykonawczym w postaci bankowego tytułu egzekucyjnego z dnia 8 kwietnia 2014 roku oraz przyjęcie, że prowadzone postępowanie egzekucyjne wobec dłużnika spółki (...) sp. z o.o. w W. nie zostało zakończone umorzeniem postępowania i jest prowadzone w dalszym ciągu przez komornika sądowego.

W uzasadnieniu środka zaskarżenia apelujący polemizuje nadto z dokonaną przez Sąd I instancji wykładnią art. 902 k.p.c. w zw. z art. 886 § 3 k.p.c. polegającą na uznaniu, że zasadność powództwa uzależniona jest od wykazania przez powoda, że w żaden sposób nie może ściągnąć swojej wierzytelności od egzekwowanego dłużnika. Tymczasem, pozwany odpowiadał za brak realizacji zajęcia całej wierzytelności. Powód wskazał, że w toku procesu pozwany zarzucał nieudowodnienie wysokości dochodzonego roszczenia a nie wykazania zaistnienia szkody – na okoliczność powstania szkody powód złożył zaś dokumenty z postępowania egzekucyjnego, w tym informację od komornika przy Sądzie Rejonowym w Łukowie informującą ile komornik wyegzekwował od dłużnika i jak rozksięgowano tę kwotę i jaka kwota pozostała do wyegzekwowania na rzecz wierzyciela.

Nadto, niezależnie od podniesionych zarzutów, apelujący na podstawie art. 368 § 1 pkt 4 k.p.c. zgłosił nowe fakty i dowody, których powołanie nie było możliwe przed Sądem I instancji w postaci pisma komornika przy Sądzie Rejonowym w Grudziądzu z dnia 27 listopada 2018 roku, które wierzyciel odebrał dnia 4 grudnia 2018 roku, który zawiadomił wierzyciela, że umorzy postępowanie z powodu braku majątku u dłużnika.

W oparciu o przytoczone zarzuty i wniosek dowodowy powód wniósł o zmianę wyroku i zasądzenie całej kwoty dochodzonej pozwem oraz zasądzenie na swoją rzecz kosztów postępowania przed Sądem I instancji oraz w postępowaniu apelacyjnym.

/apelacja, k. 120-123, pismo komornika, k. 125/

W piśmie procesowym złożonym w postępowaniu apelacyjnym – zatytułowanym uzupełnienie apelacji – powód złożył kolejny wniosek dowodowy o dopuszczenie dowodu z dokumentów: postanowień komornika przy Sądzie Rejonowym w Grudziądzu z dnia 31 grudnia 2018 roku o umorzeniu postępowania egzekucyjnego wobec dłużnika (...) sp. z o.o. w W..

/pismo powoda w postępowaniu apelacyjnym, k. 134-135, postanowienia, k. 136 i k. 137/

Na rozprawie apelacyjnej w dniu 12 lipca 2019 roku Sąd Okręgowy dopuścił dowód z dokumentów w postaci wysłuchania komornika z dnia 27 listopada 2018 roku oraz z postanowień komornika z dnia 31 grudnia 2018 roku (k.136 i 137).

/protokół rozprawy apelacyjnej, k. 146/

Sąd Okręgowy, Sąd gospodarczy w Łodzi, ustalił dodatkowo, co następuje:

W dniu 27 listopada 2018 roku komornik przy Sądzie Rejonowym w Grudziądzu zwrócił się w trybie art. 827 k.p.c. o wysłuchanie wierzyciela i dłużnika przed umorzeniem postępowania, bowiem dotychczas prowadzone postępowanie nie ujawniło majątku, z którego wierzyciel mógłby się zaspokoić.

/pismo, k. 125/

Postanowieniem z dnia 31 grudnia 2018 roku – doręczonym wierzycielowi w dniu 7 stycznia 2019 roku komornik przy Sądzie Rejonowym w Grudziądzu umorzył postępowanie prowadzone z wniosku powoda w sprawie Km 985/15 wobec bezskuteczności egzekucji. W tym samym dniu komornik przy Sądzie Rejonowym w Grudziądzu umorzył również prowadzone w wyniku zbiegu postępowań egzekucyjnych postępowanie z wniosku wierzyciela (...).

/postanowienia, k. 136 i 137/

Sąd Okręgowy, Sąd gospodarczy w Łodzi zważył, co następuje:

apelacja okazała się zasadna, jedynie z uwagi na materiał dowodowy uzupełniony w postępowaniu apelacyjnym, w jej wyniku powództwo zaś podlegało uwzględnieniu w przeważającej części.

Na wstępie należy wskazać, że poczynione przez Sąd I instancji ustalenia faktyczne były prawidłowe i Sąd Okręgowy dzieląc je, przyjmuje za własne. Dalsze ustalenia, poczynione w niniejszej sprawie w oparciu o nowy materiał dowodowy, nieznanymi Sądowi Rejonowemu podczas orzekania, nadto materiał dokumentujący zdarzenia zaistniałe po wydaniu wyroku przez Sąd I instancji, uzupełniają jedynie stan faktyczny w sprawie. Przede wszystkim bowiem wniosek Sąd Rejonowy formułował o zasadniczo niesporny materiał dowodowy – wynikający z dokumentów urzędowych i dokumentów prywatnych zawierających oświadczenia stron procesu i interpretację stanu prawnego. Skoro materiał ten został rzetelnie zebrany i skrupulatnie odtworzono jego treść – ustalenia faktyczne nie budziły i nie mogły budzić dalszych wątpliwości. Zarzucanie Sądowi przez apelującego błędnej oceny materiału dowodowego jest zatem dalece chybione. Sąd I instancji ocen materiał dowodowy w zasadzie nie dokonywał, w szczególności żadnemu z dokumentów nie odmówił wiarygodności, żadne z dokumentów, w tym dokumentów urzędowych nie były też kwestionowane przez strony procesu. Sąd dokonał zatem ocen prawnych, w oparciu o ustalenie faktyczne, poczynione na bazie dostępnego materiału dowodowego ocenione w sposób obiektywny i zasadniczo niesporny.

Podstawą prawną uzupełnienia stanu faktycznego był art. 368 § 1 k.p.c. pkt 4 zgodnie z którym, w apelacji można powołać nowe fakty i dowody, jeżeli powołanie ich w postępowaniu przed sądem pierwszej instancji nie było możliwe albo potrzeba powołania się na nie wynika później. W ocenie Sądu Okręgowego, samo następstwo czasowe zdarzeń wskazuje, że nie można było powołać dokumentów przed Sądem I-instancji, które zostały wydane po zapadnięciu wyroku, czyli po dniu 31 października 2018 roku.

Odniesienie się do kluczowego dla oceny całej apelacji zarzutu naruszenia art. 902 k.p.c. w zw. z art. 886 § 3 k.p.c. wymaga zatem poczynienia odmiennego niż Sąd Rejonowy ustalenia, w zakresie możliwości uzyskania zaspokojenia przez powoda w toku postępowania egzekucyjnego w sprawie Km 985/15 prowadzonego przez komornika przy Sądzie Rejonowym w Grudziądzu. Wobec umorzenia postępowania egzekucyjnego istnienie potencjalnej możliwości zaspokojenia wierzytelności w tym postępowaniu przestało mieć znaczenie. Szkoda powoda uległa zatem utrwaleniu. Podstawą oddalenia powództwa było zaś przyjęcie, że powód nie wykazał istnienia szkody. Należy w tym miejscu rozróżnić odpowiedzialność na gruncie art. 902 k.p.c. w zw. z art. 886 § 3 k.p.c. od przesłanek odpowiedzialności na podstawie art. 527 k.c. W tym drugim wypadku, powód może żądać zaspokojenia choćby majątek dłużnika pozwalał na pozytywne rokowania co do wypłacalności ale egzekucja na skutek rozporządzenia dłużnika stawałaby się bardziej kosztowna bądź niewspółmiernie wydłużona. Roszczenie powoda zaś jest roszczeniem odszkodowawczym, w którym przesłanka poniesienia szkody odnosi się do szkody rzeczywistej, nie zaś szkody potencjalnej lub hipotetycznej, ani tym bardziej jedynie utrudnienia egzekucji. Trafnie zatem Sąd Rejonowy uznał, że brak postanowienia o umorzeniu postępowania egzekucyjnego prowadził do ustalenia, że szkoda jeszcze nie wystąpiła, a pozew był przedwczesny. Odmiennie ustalenie, że szkoda zaistniała wobec umorzenia postępowania egzekucyjnego powoduje, że zachodzi konieczność rozważenia pozostałych przesłanek odpowiedzialności deliktowej, bezprawności, winy oraz związku przyczynowego między bezprawnym zachowaniem a szkodą. Elementy te nie znalazły się w rozważaniach Sądu Rejonowego, co wynikało z negatywnej oceny istnienia przesłanki sine qua non odpowiedzialności pozwanego – szkody.

Jak wynika z art. 902 k.p.c. do skutków zajęcia stosuje się odpowiednio art. 885, 887 i 888, a do skutków niezastosowania się do wezwań komornika oraz do obowiązków wynikających z zajęcia - art. 886 k.p.c. Ten ostatni przepis, odnoszący się wprost do egzekucji świadczeń pracowniczych znajdował zatem odpowiednie zastosowanie za sprawą art. 902 k.p.c. Zgodnie z art. 886 § 3 k.p.c. zatem [dłużnik zajętej wierzytelności] który nie zastosował się do wezwania z art. 881 i 882 lub w inny sposób naruszył obowiązki wynikające z zajęcia bądź złożył oświadczenie przewidziane w art. 882 niezgodne z prawdą albo dokonał wypłaty zajętej części wynagrodzenia dłużnikowi, odpowiada za wyrządzoną przez to wierzytelności szkodę.

Oprócz zatem wymienionych przesłanek ogólnych roszczenia odszkodowawczego przepis wprowadza dodatkowe elementy odpowiedzialności – hipotezę, która dotyczy kaźdoczesnego trzeciodłużnika (dłużnika zajętej wierzytelności) oraz dyspozycję nakazującą komornikowi wezwanie do nierozporządzenia wierzytelnością zajętą lub do wypłaty wierzytelności bezpośrednio do rąk wierzyiciela, ewentualnie kiedy kwota jest niewystarczająca na pokrycie

wszystkich wierzycieli – do spełnienia jej do depozytu komornika (art. 881 k.p.c.). Sama treść art. 886 § 3 k.p.c. przesądza także, że dla przypisania odpowiedzialności odszkodowawczej dłużnikowi zajętej wierzytelności konieczne jest istnienie normalnego związku przyczynowego pomiędzy brakiem powinnego zachowania a szkodą w postaci niezaspokojenia wierzytelności. Dlatego, gdyby pomimo niezrealizowania odpowiedzialności przez trzeciodłużnika wierzyciel skutecznie mógł skierować egzekucję do innych składników majątku swojego dłużnika, konsekwencją byłoby oddalenie powództwa właśnie z uwagi na brak związku przyczynowego.

Tylko takie ujęcie pozwala bowiem na uchwycenie deliktowego charakteru odpowiedzialności w oparciu o przytoczone przepisy. Odmienna wykładnia prowadziłaby do nieuzasadnionego brzmieniem przepisu ukształtowania odpowiedzialności o charakterze gwarancyjnym po stronie trzeciodłużnika. Dłużnik zajętej wierzytelności nie jest zaś gwarantem wypłacalności swojego wierzyciela, a zatem może podnosić zarzuty względem wierzyciela egzekwującego jakie miałby wobec swojego wierzyciela i kwestionować przesłankę szkody i związku przyczynowego. W niniejszym postępowaniu – co także przyznano w apelacji (k.121) pozwany kwestionował m.in. okoliczność, że strona powodowa nie udowodniła wysokości dochodzonego roszczenia. Zarzut ten częściowo należało na obecnym etapie uznać za zasadny. Skoro odpowiedzialność ma charakter deliktowy – wierzytelność powoda miała bezterminowy charakter. Wysokość należności głównej wynosiła zaś bezspornie 47.860,36 złotych. Pozwany niewątpliwie również nie odpowiadał za cudzy dług lecz jego zobowiązanie miało charakter samoistny związany z zawinionym nieprzekazaniem wierzytelności w całości. Uwagi te są niezwykle istotne z dwóch powodów: po pierwsze, wierzytelność powoda względem pozwanego to samoistne zobowiązanie deliktowe, po drugie nie jest ono wymagalne do momentu wezwania do spełnienia świadczenia.

W odniesieniu do pierwszej z wymienionych cech, pozwany odpowiada za zobowiązanie w kwocie nominalnej - 47.860,36 złotych. Odsetki jakie skapitalizował na dzień 16 września 2015 roku powód i objął przed sądowym wezwaniem do zapłaty były odsetkami umownymi, jakie niewątpliwie zobowiązany byłby ponieść (...) sp. z o.o. w W.. Pozwany za odsetki umowne odpowiadałby dopiero od chwili dokapitalizowania ich do kwoty głównej i wezwania w trybie art. 455 § 1 k.c. Powód wprawdzie załączył do pozwu wezwanie dla J. R. Wójta Gminy B. z dnia 16 września 2015 roku (k.33), ale nie załączył dowodu doręczenia przedmiotowego wezwania, a nadto wezwał osobę fizyczną nie zaś statio municipi – pozwaną Gminę B.. W konsekwencji, powód nie wykazał, że skutecznie dokonał kapitalizacji roszczenia i postawił je w stan wymagalności. Termin spełnienia takiego świadczenia odszkodowawczego nie jest jednak oznaczony ani nie wynika z właściwości zobowiązania. Wymagalność roszczenia należy więc określić zgodnie z art. 455 k.c., a zatem niezwłocznie po wezwaniu dłużnika do wykonania i dopiero od dnia wymagalności świadczenia wierzyciel może, zgodnie z art. 481 k.c., żądać odsetek za opóźnienie w jego spełnieniu. Pozwany także nie może odpowiadać za odsetki umowne, skoro jego zobowiązanie wynikało z deliktu. Zatem opierając roszczenie o art. 886 § 3 k.p.c. w zw. z art. 902 k.p.c. powód w istocie dochodzi innego roszczenia niż od dłużnika (...) sp. z o.o. w W.. W konsekwencji, wobec nieudowodnienia daty wezwania pozwanego do spełnienia świadczenia o charakterze odszkodowawczym – za najwcześniejszą możliwą datę należało uznać datę doręczenia odpisu pozwu. W aktach sprawy nie ma jednak zwrotnego poświadczenia odbioru korespondencji z Sądu Rejonowego przez pozwanego, dlatego najwcześniejszą datą pewną, od której pozwany będzie pozostawał w opóźnieniu w spełnieniu świadczenia pieniężnego będzie data 16 października 2017 roku, kiedy zamiast spełnić dług, pozwany złożył odpowiedź na pozew. Od tej daty rozpoczęły zatem bieg odsetki ustawowe za opóźnienie od kwoty nominalnej 47.860,36 złotych. Jak podkreślono wcześniej, za odsetki umowne z uwagi na brak umownej podstawy odpowiedzialności, pozwany nie mógł odpowiadać i w tym zakresie powództwo podlegało oddaleniu. Niezasadne było także żądanie odsetek od dnia 21 października 2015 roku, skoro powód nie wykazał, że wezwał pozwanego do zapłaty przed tą datą, a także żądanie odsetek umownych – skoro podstawę stanowił czyn niedozwolony.

Powód wykazał niewątpliwie pozostałe przesłanki odpowiedzialności deliktowej. Istnienie wierzytelności wobec dłużnika (...) sp. z o.o. w W. wynikało z dokumentów urzędowych. Podobnie, fakt że pozwany był poddłużnikiem (...) sp. z o.o. w W. nie było w sprawie sporne. Bezprawność zachowania pozwanego polegała na zaniechaniu spełnienia świadczenia do rąk wierzyciela mimo jej zajęcia przez komornik przy Sądzie Rejonowym w Łukowie w dniu 13 maja 2015 roku. Zaniechanie to zostało potwierdzone dwoma oświadczeniami pozwanego z dnia 3 czerwca i 18

czerwca 2015 roku wobec powoda i pismami z dnia 20 maja i 29 czerwca 2015 roku skierowanymi do komornika przy Sądzie Rejonowym w Łukowie. Wina pozwanej ma zaś charakter zobiektywizowany, bowiem istniała możliwość zastosowania się do normy prawnej i zrealizowania zajęcia w całości, czego pozwany nie uczynił. Stopień winy zaś dla przypisania odpowiedzialności pozwanego nie ma znaczenia, bowiem nawet najłżejsza jej postać skutkuje przyjęciem odpowiedzialności pozwanego za niespełnienie świadczenia. W sprawie zaś nie zaszły żadne okoliczności wyłączające bezprawność działania pozwanej gminy. Pozwana nie miała podstaw do wstrzymania się z realizacją zajęcia jedynie w oparciu o twierdzenie, że pomiędzy gminą a podwykonawcami spółki (...) powstał stosunek prawny zobowiązujący do wypłaty świadczenia na ich rzecz w oparciu o art. 647¹ § 2 k.c. Jak trafnie wskazał Sąd Najwyższy w wyroku z dnia 15 września 2017 roku, sygn. akt III CZP 40/17: „w sprawie wierzycieli egzekwujących przeciwko poddłużnikom o zapłatę na rzecz dłużnika egzekwowanego znaczenie zaświadczenia wydanego na podstawie art. 887 § 1 k.p.c. zdanie drugie w związku z art. 902 k.p.c. ogranicza się do potwierdzenia, czy i w jakim zakresie wierzyciel egzekwujący jest uprawniony do wykonywania praw i roszczeń dłużnika egzekwowanego” (OSNC 2018 nr 6, poz. 64, str. 79). Zajęta wierzytelność nie może być zatem zrealizowana nie tylko wobec dłużnika głównego przez poddłużnika, ale również względem innych wierzycieli nie dysponujących zajęciem. Przepisy regulujące postępowanie egzekucyjne mają charakter formalny i bezwzględnie obowiązujący, gdyż zapewniają gwarancję bezpieczeństwa obrotu prawnego. Kodeks postępowania cywilnego regulując w tytule II części trzeciej egzekucję świadczeń pieniężnych, jako rodzaj egzekucji, oznaczył kilka sposobów jej prowadzenia (m.in. z ruchomości, wynagrodzenia za pracę, rachunku bankowego, innych wierzytelności, innych praw majątkowych). Wierzyciel, w składanym komornikowi wniosku o wszczęcie egzekucji, wskazuje świadczenie, które ma być spełnione, oraz sposób egzekucji, przy czym żądając prowadzenia egzekucji z wierzytelności powinien ją wyraźnie określić. Egzekucja z wierzytelności przysługującej dłużnikowi egzekwowanemu toczy się na podstawie przepisów o egzekucji z innych wierzytelności (art. 895-908 k.p.c.). Komornik przystępuje do niej poprzez zajęcie szczegółowo oznaczonej wierzytelności, jak miało to miejsce w przedmiotowej sprawie i wypłata na rzecz podwykonawców była w kontekście zajęcia komorniczego działaniem nieuprawnionym.

Mając powyższe na uwadze powództwo należało uznać za uzasadnione w przeważającej części i w konsekwencji zmienić zaskarżony wyrok na podstawie art. 386 § 1 k.p.c. orzekając co do zasady, zasądzając kwotę 47.860,36 złotych wraz z odsetkami ustawowymi za opóźnienie od dnia 16 października 2016 roku do dnia zapłaty, zaś w pozostałym zakresie oddalając powództwo.

O kosztach postępowania przed Sądem I instancji Sąd Okręgowy orzekł na podstawie art. 100 zd. 2 k.p.c. rozdzielając je stosunkowo. Powód wygrał postępowanie tak w I jak i w II instancji w 93,07 %. Na koszty przed Sądem Rejonowym złożyła się zaś opłata od pozwu 2.572 zł i koszty zastępstwa procesowego w kwocie 5.400 zł oraz opłata skarbową od pełnomocnictwa wynosząca 17 złotych. Z tytułu kosztów procesu przed Sądem I instancji zasądzono zatem od pozwanego na rzecz powoda kwotę 7.060,85 złotych.

O kosztach postępowania apelacyjnego orzeczono zaś w oparciu o art. 100 zd. 2 k.p.c. w zw. z art. 391 § 1 k.p.c., uwzględniając stopień wygranej po stronie powoda i poniesione przezeń koszty procesu: 2.572 zł opłatę od apelacji i 2.700 koszty zastępstwa procesowego w postępowaniu apelacyjnym, zasądzono w punkcie II wyroku kwotę 4.907,18 złotych.

Jolanta Jachowicz Bartosz Kaźmierak Piotr Chańko